

Een gewaagde sprong

Julia Quinn bij Boekerij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

Smythe-Smith

Een onverwacht duet

Een valse noot

Een gevoelige snaar

Een prachtig slotakkoord

Bevelstoke

Het geheime dagboek van miss Miranda

Het verborgen leven van sir Harry Valentine

De verboden liefde van sir Sebastian Grey

Blydon

Een gewaagde sprong

boekerij.nl

*Julia
Quinn*

*Een gewaagde
sprong*

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-1191-2

ISBN 978-94-023-3029-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1355-8

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Splendid*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Bij Barbara

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 1995 by Julie Cotler Pottinger

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Beste lezer,

Ik herinner me nog goed dat ik begon aan *Een gewaagde sprong*, mijn debuutroman.

Het was de zomer nadat ik klaar was met mijn studie. Ik had alles al gelezen van mijn favoriete romanschrijvers en snakte naar meer. In de metro die tussen Cambridge en Boston heen en weer reed zat ik te dagdromen. Wat als een Amerikaanse naar Londen zou gaan en daar een hertog zou ontmoeten? En wat als hij dacht dat zij een dienstmeisje was? En wat zou er gebeuren als hij haar ware identiteit zou ontdekken? Zou hij kwaad zijn? (Ja, natuúrlijk zou hij kwaad zijn, maar hij zou haar evengoed kussen, toch?)

Ik stopte met naar de film gaan en tv-kijken. Ik stopte zelfs met lezen! Ik kon alleen nog maar achter mijn computer zitten en op de toetsen rammen tot Emma en Alex en al hun bemoeizuchtige familieleden tot leven kwamen, en ze natuurlijk verliefd werden. Het enige wat ik daarbij tot mijn beschikking had was een absolute liefde voor verhalen vertellen en de vaste overtuiging dat ik mijn woorden ooit gedrukt zou zien staan op de bladzijden van een boek dat niet alleen door mijn moeder gekocht zou worden.

Een gewaagde sprong is misschien niet zo gelikt als de boeken die ik nu uitbreng, maar er zit iets heel bijzonders in de woorden verweven. Een gevoel van plezier en uitbundigheid dat je volgens mij alleen in debuutromans kunt vinden. Ik heb genoten van elke minuut die ik aan het schrijven van dit boek heb besteed.

Ik hoop dat *Een gewaagde sprong* je evenveel plezier bezorgt als het mij heeft gedaan...

Julia O.

Voor mijn moeder, die zich door mij naar talloze boekwinkels heeft laten meeslepen. En voor Paul, ook al bleef hij volhouden dat de titel *Splendid in the Grass* moest zijn.

PROLOOG

Boston, Massachusetts, februari 1816

‘Stuurt u me weg?’

Emma Dunsters violetblauwe ogen waren opengesperd van schrik en ontzetting.

‘Doe niet zo dramatisch,’ antwoordde haar vader. ‘Natuurlijk stuur ik je niet weg. Je gaat alleen maar een jaar in Londen doorbrengen, bij je neef en nicht.’

Emma’s mond viel open. ‘Maar... waarom?’

John Dunster verschoof ongemakkelijk in zijn stoel. ‘Ik denk gewoon dat het goed voor je is om wat meer van de wereld te zien. Meer niet.’

‘Maar ik ben al in Londen geweest. Twee keer.’

‘Ja, nou ja, nu ben je ouder.’ Hij schraapte een paar keer zijn keel en leunde achterover.

‘Maar...’

‘Ik snap niet waarom dit zo’n ramp is. Henry en Caroline houden van je alsof je hun eigen dochter bent, en je hebt me zelf verteld dat je Belle en Ned aardiger vindt dan je vrienden in Boston.’

‘Maar ze zijn hier net twee maanden op bezoek geweest. Het is niet dat we elkaar een hele tijd niet hebben gezien.’

John sloeg zijn armen over elkaar. ‘Morgen vaar je met hen mee terug, en daarmee uit. Ga naar Londen, Emma. Maak een beetje plezier.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Probeert u me soms uit te huwelijken?'

'Natuurlijk niet! Ik denk alleen dat een andere omgeving je goed zal doen.'

'Daar ben ik het niet mee eens. Er zijn duizend redenen waarom ik nu gewoonweg niet uit Boston weg kan.'

'Werkelijk?'

'Ja. Dit huishouden, bijvoorbeeld. Wie regelt dat als ik weg ben?'

John glimlachte goedmoedig naar zijn dochter. 'Emma, we wonen in een huis met twaalf kamers. Daar valt niet veel aan te regelen. En ik weet zeker dat het weinige dat er moet gebeuren buitengewoon kundig kan worden gedaan door mevrouw Mullins.'

'En hoe moet het met al mijn vrienden? Ik zal ze allemaal vreselijk missen. En Stephen Ramsey zal erg teleurgesteld zijn als ik zo plotseling vertrek. Volgens mij staat hij op het punt me een aanzoek te doen.'

'Emma, in godsnaam! Je geeft geen klap om de jonge Ramsey. Je moet die arme jongen geen valse hoop geven, alleen maar omdat je geen zin hebt om naar Londen te gaan.'

'Maar ik dacht dat u wilde dat we gingen trouwen. Zijn vader is uw beste vriend.'

John zuchtte. 'Toen je tien was heb ik misschien een toekomstig huwelijk tussen jullie beiden overwogen. Maar zelfs toen was het al duidelijk dat jullie nooit bij elkaar zouden passen. Hij zou binnen een week gek van je worden.'

'Uw bezorgdheid om uw enige kind is roerend,' mopperde Emma.

'En jij zou je dood vervelen met hem,' besloot John zachtmoedig. 'Ik zou alleen willen dat Stephen inzag hoe vruchteloos dit is. Voor jou des te meer reden om de stad uit te gaan. Als je een oceaan van hem verwijderd bent, gaat hij misschien eindelijk elders een bruid zoeken.'

'Maar ik blijf echt liever in Boston.'

‘Je bent dol op Engeland,’ bracht John hier op licht geërgerde toon tegen in. ‘De laatste keer dat we er zijn geweest raakte je niet uitgepraat over hoe geweldig je het er vond.’

Emma slikte en beet nerveus op haar onderlip. ‘En de onderneming dan?’ zei ze zacht.

John zuchtte en schoof achteruit in zijn stoel. Eindelijk de echte reden waarom Emma niet uit Boston weg wilde. ‘Emma, Dunster Scheepvaart is er gerust nog wel wanneer je terugkomt.’

‘Maar ik moet nog zoveel meer weten! Hoe moet ik het bedrijf later overnemen als ik nu niet alles leer wat ik kan?’

‘Emma, jij en ik weten allebei dat ik het bedrijf aan niemand anders liever zou overdoen dan aan jou. Ik heb Dunster Scheepvaart vanuit het niets opgebouwd, en god weet dat ik het aan mijn eigen vlees en bloed wil doorgeven. Maar we moeten de feiten onder ogen zien. De meesten van onze klanten zullen niet graag zakendoen met een vrouw. En de arbeiders zullen geen bevelen van jou willen aannemen. Ook al is je achternaam Dunster.’

Emma deed haar ogen dicht. Ze wist dat het waar was en ze kon bijna huilen om hoe onrechtvaardig het allemaal was.

‘Ik weet dat er niemand anders geschikter is om Dunster Scheepvaart te besturen dan jij,’ zei haar vader zacht. ‘Maar dat betekent niet dat iedereen dat met me eens zal zijn. Hoezeer het me ook ergert, ik moet het feit onder ogen zien dat het bedrijf met jou aan het roer zou wegwijnen. We zouden al onze contracten kwijtraken.’

‘Enkel en alleen omdat ik een vrouw ben,’ zei ze met een zuur gezicht.

‘Ik ben bang van wel.’

‘Ooit komt er een dag dat ik dit bedrijf ga leiden.’ Emma’s violetblauwe ogen waren helder en doodernstig.

‘Mijn god, meisje. Jij geeft niet op, hè?’

Emma keek haar vader onverzettelijk aan.

John zuchtte. ‘Heb ik je ooit verteld over die keer dat je influenza had?’

Emma schudde haar hoofd, verward door de plotselinge verandering van onderwerp.

‘Het was meteen nadat je moeder aan de ziekte was overleden. Je was een jaar of vier. Zo’n klein, schriel poppetje.’ Hij keek met een warme, liefdevolle blik op naar zijn enige kind. ‘Je was als kind erg klein. Als volwassene ben je nog steeds niet groot, maar toen je jong was... Je was zo ontzettend klein dat ik me niet kon voorstellen dat je de kracht zou hebben om de ziekte te boven te komen.’

Emma ging zitten, diep geroerd door de woorden van haar vader, die hem bijna leken te verstikken.

‘Maar je overleefde het,’ zei hij plotseling. ‘En toen besepte ik wat je had gered. Je was gewoonweg te koppig om te sterven.’

Emma kon een piepklein glimlachje niet onderdrukken.

‘En ik,’ vervolgde haar vader, ‘ik was te koppig om je dood te laten gaan.’ Hij rechte zijn schouders, alsof hij de sentimentele gevoelens van dat moment wilde verdrijven. ‘Sterker nog, ik ben misschien de enige persoon op deze wereld die koppiger is dan jij, dochter, dus je kunt je maar beter bij je lot neerleggen.’

Emma kreunde. Het was tijd om het onder ogen te zien. Ze kwam er niet onderuit om naar Engeland te gaan. Niet dat ze een reis naar het buitenland als een straf kon zien. Ze was dol op haar neef en nicht. Belle en Ned waren de zus en broer die ze nooit had gehad. Maar toch, er waren ook serieuze dingen om aan te denken, en Emma wilde niet haar zelfopgelegde verplichting aan Dunster Scheepvaart verwaarlozen. Ze keek weer naar haar vader. Hij zat achter zijn bureau, met zijn armen over elkaar geslagen en een onverbiddelijke uitdrukking op zijn gezicht. Emma legde zich zuchtend neer bij deze tijdelijke tegenslag. ‘O, goed dan.’ Ze stond op om de kamer uit te gaan. En om te gaan pakken, veronderstelde ze, want ze zou de volgende dag vertrekken, op een van de schepen van haar vader. ‘Maar ik kom terug.’

‘Ongetwijfeld. O, en Emma?’

Ze draaide zich om.

‘Vergeet niet een beetje plezier te maken terwijl je daar bent, goed?’

Emma wierp haar vader haar ondeugendste glimlach toe. ‘Kom nou, papa, je denkt toch niet dat ik mezelf een fijne tijd in Londen ga ontzeggen, alleen maar omdat ik daar niet wil zijn?’

‘Natuurlijk niet. Hoe kom ik erbij.’

Emma legde haar hand op de deurknop en trok de deur een paar centimeter open. ‘Een meisje beleeft maar één keer in haar leven een societyseizoen in Londen, lijkt me. Dan kan ze zich maar beter vermaken, ook al is ze geen societytype.’

‘O, geweldig! Je hebt haar dus zover gekregen?’ riep Johns zus Caroline, de gravin van Worth, uit, die plotseling de kamer kwam binnenvallen.

‘Heeft niemand je ooit verteld dat het niet netjes is om luister-vink te spelen?’ vroeg John op milde toon.

‘Onzin. Ik liep door de gang en hoorde Emma praten. Ze had de deur op een kier gezet, zie je.’ Ze wendde zich tot Emma. ‘Nu dit geregeld is, wat hoor ik allemaal? Heb jij vandaag een dief op zijn neus gestompt?’

‘O, dat.’ Emma werd een beetje rood.

‘O, wát?’ vroeg John gebiedend.

‘Ik zag dat iemand Neds portemonnee probeerde te stelen. Belle en hij waren ergens over aan het kibbelen, zoals ze altijd doen, en hij had niet in de gaten dat hij werd beroofd.’

‘Dus je gaf die dief een stomp? Had je niet gewoon kunnen gillen?’

‘O, hemeltjelief, papa, wat zou ik dáár nou mee hebben bereikt?’

‘Juist. Maar heb je hem in ieder geval een goede stomp gegeven?’

Emma keek een beetje schaapachtig. ‘Volgens mij heb ik zijn neus gebroken.’

Caroline kreunde hoorbaar. ‘Emma,’ zei ze zacht, ‘je weet toch

dat ik er erg naar uitzie om je het komende seizoen in Londen te hebben?’

‘Ja, dat weet ik.’ Caroline kwam voor Emma het dichtst in de buurt van een moeder. Ze probeerde haar altijd over te halen meer tijd in Engeland door te brengen.

‘En je weet toch ook dat ik zielsveel van je hou en niets aan je zou willen veranderen?’

‘Ja,’ zei Emma aarzelend.

‘Dan hoop ik dat je het me niet kwalijk neemt als ik zeg dat nette jongedames in Londen echt geen onverkwikkelijke types op de neus stompen.’

‘O, tante Caroline, in Boston doen nette jongedames zulke dingen ook niet.’

John grinnikte. ‘Heb je Neds portemonnee toevallig teruggekregen?’

Emma probeerde hem een verheven blik toe te werpen, maar ze kon het niet helpen dat haar mondhoeken omhooggingen. ‘Natuurlijk.’

John straalde. ‘Ik ben trots op je!’

1

Londen, Engeland, april 1816

‘Je begrijpt natuurlijk wel dat de hel losbreekt als mijn moeder ons betrapt.’ Arabella Blydon bekeek haar kostuum met een sceptische blik. Emma en zij hadden jurken geleend van hun dienstmeisjes – waar hun dienstmeisjes helemaal niet blij mee waren – en slopen nu via de diensttrap van Belles Londense huis naar beneden.

‘De hel breekt helemaal los als ze jou over de hel hoort praten,’ merkte Emma droog op.

‘Dat kan mij niet schelen. Als ik nog één keer een bloemstuk voor jóúw feest moet controleren, ga ik gillen.’

‘Ik denk niet dat het slim is om te gaan gillen als het de bedoeling is dat niemand ons de trap af hoort lopen.’

‘Och, hou toch je mond,’ momperde Belle, terwijl ze op haar tenen naar de volgende tree afdaalde.

Emma volgde haar nicht en nam intussen haar omgeving in zich op. De diensttrap verschilde duidelijk van de trap in de grote hal, die Belle en zij meestal namen. Die liep in een sierlijke boog omhoog en was bekleed met luxueuze Perzische tapijten. De glimmend gepoetste houten treden van de diensttrap waren daarentegen smal en de muren waren wit en onopgesmukt. De rustige eenvoud van het trappenhuis deed Emma denken aan haar huis in Boston, dat niet in de weelderige Londense stijl was

gedecoreerd. Het herenhuis van de Blydons, dat aan het chique Grosvenor Square stond, was al meer dan een eeuw in de familie en was gevuld met kostbare erfstukken en ook met uitzonderlijk slechte portretten van recente Blydons. Emma keek omhoog naar de simpele muren en zuchtte zachtjes terwijl ze een steek van heimwee naar haar vader onderdrukte.

‘Ik kan er niet over uit dat ik als een dief door mijn eigen huis sluip om mijn moeder te ontlopen,’ klaagde Belle. Ze had de voet van de eerste trap bereikt en sloeg de hoek om om aan de tweede te beginnen. ‘Ik zou me eerlijk gezegd liever met een goed boek in mijn kamer terugtrekken, maar daar weet ze me ongetwijfeld te vinden en dan moet ik het menu weer van haar doornemen.’

‘Een lot erger dan de dood,’ mompelde Emma.

Belle keek haar scherp aan. ‘Ik weet niet of je het weet, maar ik heb dat vervloekte menu al talloze keren met haar doorgenomen. Als ze me nog één keer lastigvalt met vragen over zalmousse of geroosterde eend *à l’orange* sta ik niet voor mezelf in.’

‘Overweeg je moedermoord?’

Belle wierp haar een ironische blik toe, maar liep zonder te antwoorden verder de trap af. ‘Pas op voor deze tree, Emma,’ fluisterde ze, terwijl ze dicht langs de muur schuifelde. ‘Hij kraakt in het midden.’

Emma volgde snel het advies van haar nicht op. ‘Ik begrijp dat je vaker stiekem deze trap neemt?’

‘Vroeger wel. Het is best handig om te weten hoe je in ieder hoekje van het huis kunt komen zonder dat iemand weet wat je uitvoert. Ik ga alleen meestal niet verkleed als dienstmeisje.’

‘Nou, als we Kokkie willen helpen met het bereiden van al het eten voor vanavond, is het niet handig om een zijden jurk aan te trekken.’

Belle keek bedenkelijk. ‘Eerlijk gezegd denk ik niet dat ze onze hulp op prijs zal stellen. Ze is erg traditioneel ingesteld en vindt het niet op zijn plaats dat de familie beneden komt.’ Met deze

woorden gooide ze de deur naar de keuken open. ‘Hallo, allemaal. Wij komen helpen!’

Iedereen keek ontzet.

Emma probeerde de situatie snel te redden. ‘U kunt wel twee extra paar handen gebruiken toch?’ Ze keek Kokkie met een brede glimlach aan.

Kokkie gaf een gil en gooide haar armen in de lucht, waardoor zich wolken bloem door de lucht verspreidden. ‘Wat doen jullie in hemelsnaam hierbeneden?’

Een van de keukenmeisjes stopte even met het kneden van haar deeg en stelde voorzichtig een vraag. ‘Neemt u me niet kwalijk, milady’s, maar waarom hebt u deze kleren aan?’

‘Ik wil jullie tweeën niet in mijn keuken hebben,’ vervolgde Kokkie, terwijl ze haar handen op haar formidabele heupen zette. ‘Jullie zullen alleen maar in de weg lopen.’ Toen geen van de beide jongedames aanstalten maakte om te vertrekken, begon Kokkie met een houten lepel naar hen te zwaaien en zei verbeteren: ‘Ik weet niet of het jullie is opgevallen, maar we hebben hierbeneden een heleboel extra werk te doen. Wegwezen nu, voor ik de gravin roep.’

Belle sidderde toen ze haar moeder hoorde noemen. ‘Laat ons alsjeblieft blijven, Kokkie.’ Ze wist vrij zeker dat Kokkie een fatsoenlijke naam had, maar iedereen noemde haar al zo lang zo dat niemand nog wist hoe ze echt heette. ‘We beloven dat we niet in de weg zullen lopen. We zullen echt heel goed helpen. En we zullen ook rustig zijn.’

‘Het hoort gewoon niet dat jullie hier zijn. Hebben jullie niets beters te doen dan keukenmeisje spelen?’

‘Niet echt,’ antwoordde Belle naar waarheid.

Emma glimlachte in zichzelf. Ze gaf haar nichtje in stilte gelijk. Belle en zij hadden sinds ze drie weken geleden waren aangekomen voortdurend kattenkwaad uitgehaald. Het was echt niet zo dat ze eropuit was zichzelf problemen te bezorgen. Er was in Londen alleen zo weinig te doen. Thuis had ze het druk met haar werk

voor Dunster Scheepvaart. Maar in Londen werd boekhouden niet beschouwd als een passende tijdsbesteding voor vrouwen en het leek erop dat nette jongedames in Engeland geen andere taken hadden dan jurken passen en dansen leren.

Emma verveelde zich dood.

Niet dat ze ongelukkig was. Hoe erg ze haar vader ook miste, ze vond het leuk om deel uit te maken van een grotere familie. Ze voelde zich alleen niet nuttig. Belle en zij hadden van alles gedaan om zichzelf te vermaken. Emma glimlachte schuld bewust als ze terugdacht aan hun heldendaden. Ze hadden echt nooit verwacht dat de zwerfkat die ze nog maar twee weken geleden in huis hadden gehaald onder de vlooiën zou zitten. Ze hadden nooit kunnen vermoeden dat de hele eerste verdieping van het herenhuis van de Blydons ontvlooid zou moeten worden. En het was niet haar bedoeling de hele huishouding uitgebreid uitzicht te geven op haar ondergoed toen ze in een boom klauterde om diezelfde kat het leven te redden.

Eigenlijk had haar familie haar dankbaar moeten zijn. Terwijl het huis van vlooiën werd ontdaan, waren ze met de hele familie uit Londen vertrokken en hadden ze een weeklang heerlijk vakantie gevierd op het platteland. Ze hadden paardgereden en gevist en ze waren hele nachten opgebleven om te kaarten. Emma had haar familie leren pokeren, een spel dat ze kende van haar buurvrouw in Boston, die ze had omgekocht om het haar te leren.

Caroline had haar hoofd geschud en verzucht dat Emma een slechte invloed had. Vóór Emma's komst was Belle alleen maar een blauwkous geweest. Nu was ze een blauwkous en een deugniet.

'Mijn hemel,' had Emma geantwoord. 'Dat is beter dan dat ze alleen maar een deugniet zou zijn, toch?' Ze wist dat ze Caroline mocht plagen. De liefde van haar tante bleek zowel uit haar vriendelijke woorden als uit haar berispingen, en ze gingen meestal meer met elkaar om als moeder en dochter dan als tante en nichtje. Daarom was Caroline zo vol van Emma's entree in de Lon-

dense society. Hoewel ze wist dat Emma terug zou moeten keren naar haar vader in Boston, hoopte ze heimelijk dat Emma verliefd zou worden op een Engelsman en zich in Londen zou vestigen. Misschien zou Emma's vader, die in Engeland was opgegroeid en er had gewoond tot hij met een Amerikaanse vrouw trouwde, dan ook naar Londen terugkeren om dichterbij zijn zus en dochter te zijn.

Caroline had dus een enorm bal georganiseerd om Emma bij de *ton* te introduceren. Het bal zou die avond worden gehouden, en Emma en Belle waren naar beneden gevluht om te ontkomen aan de allerlaatste voorbereidingen voor het feest. Maar Kokkie wilde daar niets van weten en hield vol dat de jonge vrouwen haar alleen maar voor de voeten zouden lopen.

'Alstublieft, kunnen we u hier beneden echt niet helpen? Het is een vreselijke toestand boven,' verzuchtte Emma. 'Iedereen heeft het alleen maar over dat feest vanavond.'

'Nou, jongedame, je zult merken dat we hier beneden ook over niets anders praten.' Kokkie stak vermanend haar vinger op. 'Je tante heeft vanavond vierhonderd gasten, en wij moeten voor het hele gezelschap koken.'

'Daarom hebt u nou juist onze hulp nodig. Wat wilt u dat we als eerste doen?'

'Ik wil dat jullie uit mijn keuken verdwijnen, voordat je mama jullie hier vindt!' riep Kokkie uit. Die twee waren weleens eerder naar de keuken gekomen, maar dit was de eerste keer dat ze de brutaliteit hadden zich als dienstmeisjes te verkleden en hun hulp aan te bieden. 'Ik kan niet wachten tot het seizoen begint, dan hebben jullie ondeugden tenminste iets te doen.'

'Nou, het begint vanavond,' verklaarde Belle, 'met mama's bal om Emma bij de *ton* te introduceren. Dus misschien hebt u geluk en krijgen we zo veel aanbidders dat we geen tijd hebben om u lastig te vallen.'

'Als het God belieft,' bromde Kokkie.

'Maar Kokkie,' wierp Emma tegen, 'heb alsjeblieft medelijden

met ons. Als u ons hier beneden niet laat helpen, moeten we van tante Caroline weer bloemstukken maken.'

'Alstublieft,' smeeke Belle. 'U weet zelf hoe fijn u het vindt om ons te commanderen.'

'Nou, vooruit dan maar,' momperde Kokkie. Het was waar. Belle en Emma vrolijkten het hele keukenpersoneel op met hun malle fratsen. Kokkie werd er zelf ook vrolijk van, ze wilde alleen niet dat ze dat wisten. 'Anders blijven jullie toch de hele morgen aan mijn hoofd zeuren, net zolang tot ik toegeef, stelletje boeven. Maar eigenlijk vind ik het maar niks. Jullie horen je boven klaar te maken, en niet in mijn keuken rond te struinen.'

'Maar u geniet van ons charmante gezelschap, hè, Kokkie?' grijnsde Belle.

'Charmant gezelschap, ja ja,' momperde Kokkie, terwijl ze een zak suiker uit de voorraadkast sjouwde. 'Zien jullie die mengschalen op het aanrecht staan? In ieder daarvan wil ik zes koppen bloem. En twee koppen suiker. Ga dat maar heel zorgvuldig doen en loop niemand in de weg.'

'Waar is de bloem?' Emma keek zoekend om zich heen.

Kokkie maakte zuchtend aanstalten om naar de voorraadkast te lopen. 'Wacht eens even. Als je zo graag mijn baan wilt hebben, mag jij die zware zakken tillen.'

Emma grinnikte en droeg met gemak de zak bloem naar de plek waar Belle suiker stond af te meten.

Belle lachte ook. 'Goddank zijn we aan mama ontsnapt. Zij zou waarschijnlijk zeggen dat we ons al moesten aankleden, en het duurt nog meer dan acht uur voordat het bal begint.'

Emma knikte. Eigenlijk verheugde ze zich enorm op haar eerste Londense debutantenbal. Ze keek ernaar uit dat al die pasbeurten en danslessen eindelijk vruchten gingen afwerpen. Maar tante Caroline was een enorme perfectionist, en ze deed bevelen uit als een legergeneraal. Na weken waarin alles draaide om jurken, bloemen en muziekkeuzes wilden Emma en Belle zo ver mogelijk uit de buurt blijven van de balzaal, zolang Belles moeder daar bezig

was alles in gereedheid te brengen. De keuken was de laatste plek waar Caroline hen zou zoeken.

Zodra ze met het afmeten begonnen, keek Belle Emma met een ernstige blik in haar blauwe ogen aan. 'Ben je zenuwachtig?'

'Over vanavond?'

Belle knikte.

'Een beetje. Jullie Engelsen kunnen nogal intimiderend zijn, zie je, met al jullie regels en etiquette.'

Belle glimlachte meelevend, terwijl ze een lok van haar golvende blonde haar uit haar ogen veegde. 'Je doet het vast geweldig. Je hebt zelfvertrouwen. Mijn ervaring is dat als je je gedraagt alsof je zeker van je zaak bent, mensen je geloven.'

'Wat een wijsheid,' zei Emma liefdevol. 'Je leest te veel.'

'Dat weet ik. Het wordt mijn dood nog eens.' Belle keek ontzet en rolde met haar ogen. 'Ik zal nooit een echtgenoot vinden als ik steeds met mijn neus in de boeken zit.'

'Heeft je moeder dat gezegd?'

'Ja, maar ze bedoelt het goed, hoor. Ze zou me nooit tot een huwelijk dwingen, alleen maar om me aan de man te brengen. Vorig jaar heeft ze me een aanzoek van de graaf van Stockton laten afwijzen, en die werd beschouwd als de beste partij van het seizoen.'

'Wat was er mis met hem?'

'Hij maakte zich zorgen over het feit dat ik graag lees.'

Emma schepte glimlachend nog wat bloem in de schalen.

'Hij zei tegen me dat lezen niet geschikt is voor het vrouwelijk brein,' vervolgde Belle. 'Hij zei dat vrouwen er maar "ideeën van kregen".'

'God verhoede dat wij ideeën hebben.'

'Precies. Hij zei dat ik me er geen zorgen over hoefde te maken, want dat hij zeker wist dat hij me wel van de gewoonte af zou kunnen helpen als we eenmaal getrouwd waren.'

Emma wierp haar een zijdelingse blik toe. 'Je had hem moeten vragen of hij dacht dat jij hem van zijn zelfingenomen houding af zou kunnen helpen.'

‘Dat wilde ik wel, maar ik heb het niet gedaan.’

‘Ik zou dat wel hebben gedaan.’

‘Dat weet ik.’ Belle keek haar nichtje van opzij aan. ‘Jij hebt talent om te zeggen waar het op staat.’

‘Is dat een compliment?’

Belle dacht even over de vraag na en antwoordde toen: ‘Ik denk het wel. Rood haar is op het ogenblik niet echt in de mode, maar ik voorspel dat jij – en je ontstellend grote mond – zo’n succes worden dat ik over een maand van Hen Die Het Kunnen Weten te horen krijg dat rood haar helemaal in zwang is en dat dat een groot geluk is voor mijn arme nichtje, dat de pech heeft Amerikaanse te zijn.’

‘Om de een of andere reden betwijfel ik dat, maar het is erg aardig van je om het te zeggen.’ Emma wist dat ze niet zo mooi was als Belle, maar ze was tevreden met haar uiterlijk. Ze had lang geleden al besloten dat ze misschien geen schoonheid was, maar in ieder geval iets aparts had. Ned had haar eens een kameleon genoemd, omdat haar haar telkens als ze met haar hoofd schudde van kleur leek te veranderen. Het kleinste glimpje licht zette haar lokken in vuur en vlam. En haar ogen, die normaal gesproken helder violetblauw waren, begonnen te smeulen en kregen een dreigende zwarte kleur als ze zich kwaad maakte.

Emma schepte wat bloem in de laatste schaal en veegde haar handen af aan haar schort. ‘Kokkie!’ riep ze. ‘Wat moeten we nu doen? We hebben alle bloem en suiker afgemeten.’

‘Eieren. Ik wil in elke schaal drie eieren. En geen doppen, is dat duidelijk? Als ik stukjes eierschaal in mijn cakes vind, houd ik ze in de keuken en dien ik in plaats daarvan jullie hoofden op.’

‘Nou, nou, Kokkie is nogal bloeddorstig vandaag,’ giechelde Belle.

‘Dat hoorde ik, jongedame! Denk maar niet dat ik doof ben. Ik wil deze praatjes niet hebben. Zo, en als jullie in mijn keuken willen blijven, aan de slag!’

‘Waar bewaart u de eieren, Kokkie?’ Emma zocht in de kist

waarin de bederfelijke etenswaren werden bewaard. 'Ik zie ze nergens.'

'Nou, dan zoek je niet goed genoeg. Ik wist wel dat jullie niets waard waren in de keuken.' Kokkie liep stampend naar de kist en gooide de deksel open. Maar haar zoektocht leverde even weinig op als die van Emma. 'Wel, heb ik ooit! De eieren zijn op.' Meteen verscheen er een dreigende frons op haar gezicht en ze brulde: 'Welke idioot is vergeten eieren te halen?'

Begrijpelijkerwijs stak niemand haar hand op.

Kokkie speurde de keuken af, en uiteindelijk bleef haar blik rusten op een jong keukenmeisje dat over een berg bessen gebogen stond. 'Mary,' riep ze uit. 'Ben je onderhand eens klaar met het wassen van die bessen?'

Mary veegde haar natte handen aan haar schort af. 'Nee, mevrouw, ik heb nog kilo's liggen. Ik heb nog nooit zo veel bessen bij elkaar gezien.'

'Susie?'

Susie stond met haar armen tot haar ellebogen in het zeepwater gehaast af te wassen.

Emma keek om zich heen. Er stonden zeker tien mensen in de keuken, die het allemaal verschrikkelijk druk leken te hebben.

'Nou, mooi is dat,' mopperde Kokkie. 'Vierhonderd gasten om voor te koken en ik heb geen eieren. En geen extra handen om ze te halen.'

'Ik wil wel gaan,' bood Emma aan.

Belle en Kokkie keken haar allebei aan met blikken die het midden hielden tussen schrik en ontzetting.

'Ben je gek geworden?' vroeg Kokkie verontwaardigd.

'Emma, zoiets doe je gewoon niet,' zei Belle, op precies hetzelfde moment.

Emma rolde met haar ogen. 'Nee, ik ben niet gek geworden, en waarom kan ik niet naar de winkel gaan? Ik ben uitstekend in staat om wat eieren te halen. Bovendien kan ik wel wat frisse lucht gebruiken. Ik heb al de hele ochtend binnen gezeten.'

‘Maar straks ziet iemand je,’ protesteerde Belle. ‘Je zit warempel onder de bloem!’

‘Belle, ik heb nog geen mens ontmoet. Hoe zou iemand me moeten herkennen?’

‘Maar je kunt niet naar buiten gaan in een dienstmeidenjurk.’

‘Daar kan ik juist wél in naar buiten,’ legde Emma geduldig uit. ‘Als ik in een van mijn ochtendjaponnen zou gaan, zou iedereen zich afvragen waarom een beschaafde dame zonder chaperonne buiten liep, om maar niet te spreken van het feit dat ze onderweg was naar de winkel om eieren te halen. Als ik als dienstmeisje gekleed ga, zal niemand op me letten. Jij daarentegen kunt beslist niet met me mee. Jij zou onmiddellijk herkend worden.’

Belle zuchtte. ‘Mama zou me vermoorden.’

‘Dus je ziet... als Kokkie iedereen in de keuken nodig heeft, ben ik de enige oplossing.’ Emma glimlachte. Ze rook de overwinning.

Belle was niet overtuigd. ‘Ik weet het niet, Emma. Het is hoogst ongebruikelijk om in je eentje naar buiten te gaan.’

Emma slaakte een geërgerde zucht. ‘Kijk, ik doe mijn haar wel strak naar achteren, precies zoals onze dienstmeisjes doen.’ Emma deed haar haar haastig in een knot. ‘En ik strooi nog wel wat extra bloem op mijn schort. Misschien smeer ik er ook nog wat van op mijn wangen.’

‘Zo is het wel genoeg,’ kwam Kokkie tussenbeide. ‘Het is niet nodig om mijn kostbare bloem te verspillen.’

‘Nou, Belle?’ vroeg Emma. ‘Wat vind je ervan?’

‘Ik weet het niet. Mama zou dit helemaal niet prettig vinden.’

Emma bracht haar gezicht heel dichtbij dat van Belle. ‘Ze komt er toch niets van te weten, of wel soms?’

‘O, goed dan.’ Belle draaide zich om naar de keukenmeisjes en stak vermanend haar vinger op. ‘Geen woord hierover tegen mama. Heeft iedereen dat begrepen?’

‘Dit bevalt me niks,’ zei Kokkie. ‘Helemaal niks.’

‘Nou, we hebben weinig keus, nietwaar?’ bracht Emma uit. ‘Niet als u cakes wilt hebben bij het bal. Kom, als u Belle aan het